

Puresa: temples de l'Esperit Sant

La puresa és la capacitat de descobrir en el nostre cos que som temples de l'Esperit Sant. Viure la puresa significa, per tant, voler deixar que Déu sacii tots els desitjos i recerques de la nostra vida.

14/01/2026

Sant Josepmaria —sense excloure evidentment el terme «castedat», que també utilitzava— preferia parlar de «santa puresa». A *Amics de Déu* explica que «hem de ser nets, tant

com puguem, pel que fa al cos, sense por, perquè el sexe és cosa santa i noble —participació en el poder creador de Déu—, fet per al matrimoni. I, així, nets i sense por, amb el vostre capteniment donareu el testimoni de la possibilitat i la formosor de la santa puresa»^[1].

Una visió positiva sobre la puresa

Sovint, quan pensem en la virtut de la puresa, tenim més facilitat per adonar-nos dels moments en què no hem respectat prou el nostre cos, o bé de circumstàncies negatives, tant pròpies com socials.

En aquest sentit, observem i estem envoltats de la hipersexualització en molts àmbits, de la preocupació excessiva per la forma física o de la manca de templança en el menjar i el beure, per exemple. Aquestes realitats ens poden portar a pensar que la majoria de persones estan poc interessades a viure la puresa. Des

d'aquesta visió, és difícil saber com proposar un estil de vida que xoca frontalment amb les que semblen ser les aspiracions principals que ens proposa la societat.

La puresa és un do de Déu

Hi ha una veritat que ens omple d'esperança: l'ésser humà sempre busca, en darrera instància, el sentit més profund de la vida. Per més que algunes accions ens omplin temporalment, no hi ha res que sacii per sempre. Només Déu.

Aquest és precisament el regal de la puresa. Déu no espera de nosaltres una repressió sense sentit, sinó una alliberació que inclou tot el que som. I que, per descomptat, inclou els nostres desigs d'afecte i comunió amb altres persones.

La lluita per viure la puresa és també una manera de no intentar saciar aquestes recerques abans que ho

pugui fer Déu. Viure la puresa és obrir-nos totalment a Déu, perquè sigui Ell qui ens ompli amb el seu Amor.

Motius per viure la santa puresa

La recerca de la puresa no hauria de ser una recerca de perfecció, sinó una recerca de sentit. La gran novetat que proposa Crist és la de convertir els nostres desitjos en els seus propis desitjos. Déu sap en què necessitem lluitar i ens acompanya precisament en aquestes lluites, no ens espera després d'assolir la perfecció.

Des d'aquesta perspectiva, la lluita per ser més purs té una recerca immediata que és molt més il·lusionant que la perfecció.

Busquem que Déu ompli els nostres desitjos i que ens ajudi a portar-lo així a altres persones. No podem oblidar que el nostre Déu s'ha fet carn i que se'ns dona com a aliment

cada dia a l'eucaristia, transformant tot el que som, volem i busquem. També el nostre cos.

El desig sexual, el desig de plaer i benestar corporal o la recerca d'una autoimatge cuidada, per exemple, són aspiracions bones, i tenen la seva plenitud quan compten amb Déu al centre. En aquest sentit, viure la puresa no consisteix a deixar de desitjar res, sinó a desitjar amb Déu i cap a Déu. És a dir, viure la puresa significa deixar de conformar-se amb una mica i passar a voler-ho tot.

Déu vol l'ara

Actualment, moltes persones s'adonen en la seva pròpia experiència del buit que produeix buscar el sentit de la vida en el plaer o en la mera autosatisfacció. Els debats sobre la pornografia, la solitud o la salut mental expliciten un desig comú no satisfet de transcendència. Moltes persones

s'adonen que no n'hi ha prou amb ser bones i portar una vida còmoda. Ha d'haver-hi alguna cosa més.

Per això, la virtut de la puresa és una proposta que transforma radicalment el dia a dia de les persones. Fins i tot en contextos en què és més difícil lluitar, com quan existeix un hàbit molt arrelat o quan viure la puresa suposa canviar molt les prioritats de la nostra vida, es tracta de descobrir les recerques reals del cor que alliberen i donen pau, més que de guanyar totes les batalles. El motiu d'aquesta alliberació és que Déu passa a ser l'aspiració de la nostra lluita, i nosaltres mateixos desapareixem una mica per deixar-li l'espai a Ell, a la seva acció.

No perdre la paciència, no perdre l'esperança

La lluita per viure la puresa de vegades pot ser vergonyosa per a un

mateix. Com és possible que segueixi lluitant després de tant de temps? Hauré de dedicar tota la vida a continuar plantejant-me què desitjo i com ho desitjo? La veritat és que aquesta constància en la purificació dels nostres desitjos també reflecteix la constància en la recerca de Déu.

A l'hora de valorar les realitats humanes que no ens agraden o les anades i vingudes en la nostra lluita, no podem oblidar que Déu concedeix el do de la puresa quan la demanem amb humilitat^[2]. Per tant, la nostra lluita principal ha de ser la de reconèixer Déu en tot el que rebem i en buscar-lo als llocs on creiem que és menys present.

Aquesta visió de la puresa no només transforma la nostra vida, sinó totes les nostres relacions humanes. El nuviatge, el matrimoni, el celibat, qualsevol amistat o la relació amb la família, passen a ser contextos en

què expressar tota la plenitud del nostre desig. I l'afecte que donem i rebem o els anhels de Déu es converteixen en una realitat que ens fa feliços, complets.

[1] Sant Josepmaria, *Amics de Déu*, 185.

[2] Sant Josepmaria, *Camí*, 118.

pdf | document generat
automàticament des de <https://opusdei.org/ca-es/article/puresa-temples-de-lesperit-sant/> (10/04/2026)